

Kippen knuffelen

Ze is gewend aan het verzorgen van dieren. Nel woont al tien jaar in een van de zorgwoningen bij Pennemes. Als vrijwilliger verzorgt ze de vogels en de kippen in de binnentuin.

Vroeger thuis hadden wij vogels in een volière', vertelt Nel. 'Op ons erf liepen kippen. Verder hadden we een hond en een kat. Ik was gewend aan het verzorgen van dieren, ook al nam mijn moeder het grootste deel van de verzorging op zich. 's Middags voerde ik onze kippen. Ik wilde mijn moeder helpen. En ik vond het een leuke bezigheid. Ik weet dus goed hoe je met dieren omgaat.'

Band met de dieren

Nu verzorgt Nel de vogels en de kippen in de binnentuin van Pennemes. 'Ik ga 's morgens eerst bij de vogels kijken of ze nog genoeg eten hebben. Daarna voer ik de kippen. 's Middags krijgen de kippen extra voer. Een keer in de paar dagen maak ik de hokken schoon.'

Nel is bijna 87. Toch vindt ze dit werk niet zwaar. 'Als ik bij de vogeltjes sta, begin ik direct tegen ze te praten. Ze kwetteren altijd terug. Thuis heb ik een parkietje: Koko. Die praat me zelfs na. Hij kan zijn

'Vanuit de gesloten afdeling zie ik bewoners soms zwijgend de tuin in lopen met een verpleegkundige. Bij de dieren beginnen ze opeens te praten.'

eigen naam zeggen en 'lekker'.' Of de vogels in de binnentuin dat ook doen? 'Nee, maar ik merk wel dat ze écht op me reageren. Er lopen hier buiten ook twee kippen. Zodra ik de tuin in kom, kakelen ze achter me aan. Je bouwt echt een band op met de dieren. En ze weten precies van wie ze eten krijgen (lacht).'

Meer reuring

Nel is een actieve vrouw. 'Ik loop dagelijks een uur buiten. Ook fiets ik veel. Het verzorgen van de dieren is een extraatje voor me. De meeste mensen hier kunnen niet zo veel. De dieren zijn een welkome afleiding. Ik zie mensen vaak kijken en genieten. Wanneer bewoners tussen de middag voor de lunch naar het restaurant gaan, lopen zij langs de dieren. Velen

blijven even staan. Ik hoor ze praten tegen de kippen en de vogeltjes. Vanuit de gesloten afdeling zie ik bewoners soms zwijgend de tuin in lopen met een verpleegkundige. Bij de dieren beginnen ze opeens te praten. Ze vragen bijvoorbeeld dingen over de beesten. Zo komen er kleine gesprekjes op gang, die de dagelijkse sleur even doorbreken.' De kippen in de tuin zijn knuffelkippen. 'Toch vinden de meeste mensen het eng om ze op schoot te nemen en te aaien. Ik help daar graag even bij. Een Indische vrouw pakt de dieren zelf op. Zij is er vanuit haar kindertijd aan gewend. Ik zie haar altijd stralen. Zelf vind ik het ook heerlijk. Ik neem ze altijd even lekker bij me. Zonder dieren zou hier een stuk minder reuring zijn.' ■

